

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Maj 2018

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 4 - 2018

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Anna Hechmann Knudsen, Stine
Højris, Gitte Allermann Kjær, Jonatan
Overvad Ploug, Thomas Rude Ander-
sen og Frederik Sand Madsen

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Louise Sommer Hendriksen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/18-05/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Cecilie Bødker

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Stine Højris

Hverdag

Det er december og det er blevet koldt udenfor. Det er mørkt når jeg mødes med Kristine, for at følges i skole, og det er mørkt når jeg cykler hjem af Brogade. Mit hoved gør ondt for tiden, og jeg har menstruationskramper. Jeg har ikke været i bad i dag, og jeg har glemt at åbne julekalenderen de sidste 3 dage. Mark fra 2.g smilede til mig i dag og så smilede jeg igen, men jeg ved ikke hvad det betyder, og om han har tænkt sig, at snakke med mig, om det der skete til Katrines fødselsdagsfest. Jeg har ikke afleveret min historieopgave endnu, faktisk er jeg ikke begyndt. Mogens sagde vi skulle begynde i god tid, hvis vi ville få den bedst mulige karakter. Mogens sveder og han tager toget til Aarhus hver dag. Jeg kan se ham fra lejlighedens køkkenvindue. Jeg kan se når han går over skinnerne, og køber to pølsehorn til 10 kroner i 7-eleven overfor stationen.

Mor sagde til mig i dag, at jeg skulle huske at rydde op på mit værelse, inden hendes studiegruppe kom på besøg, men jeg glemte det, fordi jeg kom lidt for sent op i morges. Jeg glemte også min madpakke, men jeg huskede at gå ned med skraldet.

Det sner nu. Kedlen koger, men mor har glemt, at købe the nede i Rema 1000, så jeg hopper i mine sko og løber derned. Jeg tager Malthes vinterjakke på. Han er alligevel hos far den her uge. Rema 1000 er fyldt med mennesker og jeg kan ikke orke at stå i kø. Det skærer i min mave og jeg putter earl grey the'en og den billigste pakke med bind, ind under jakken, og går samme vej ud af butikken. Da jeg kommer hjem, smager the'en dårligt og jeg hælder den ud i vasken. Opvaskemaskinen er i gang, så jeg lader kruset stå i vasken. Hiver benene op på køkkenbordet og tænder kalenderlyset for første gang i december. Jeg kigger på mennesker gennem køkkenvinduet. Dér går Mogens. Han har kun købt et pølsehorn i dag. Jeg hviler hagen på knæene, krummer tæerne fordi jeg fryser om dem. Det ringer på dørtelefonen, men jeg bliver siddende i køkkenvinduet. En sms tikker ind, det er Alma der spørger om jeg er hjemme. Så tager jeg en lur.

Da jeg vågner er kalenderlyset brændt for langt, og mit værelse er stadigvæk rodet. Jeg begynder på min historieopgave, men får kvalme og går ud på toilettet og stikker to fingre i halsen. Mor er kommet hjem og hun holder mig for panden, ”jamen er du

syg lille skat?” spørger hun, og jeg nikker. Så afleverer jeg et tomt dokument til Mogens. Han sender en besked tilbage: ”Tror du er kommet til at vedhæfte det forkerte dokument, Stine. Dette er tomt. Kh Mogens.”

”Nej”, skriver jeg tilbage og lukker computeren. Så går jeg ind i stuen og tænder for fjernsynet. De sender Down Town Abbey igen.

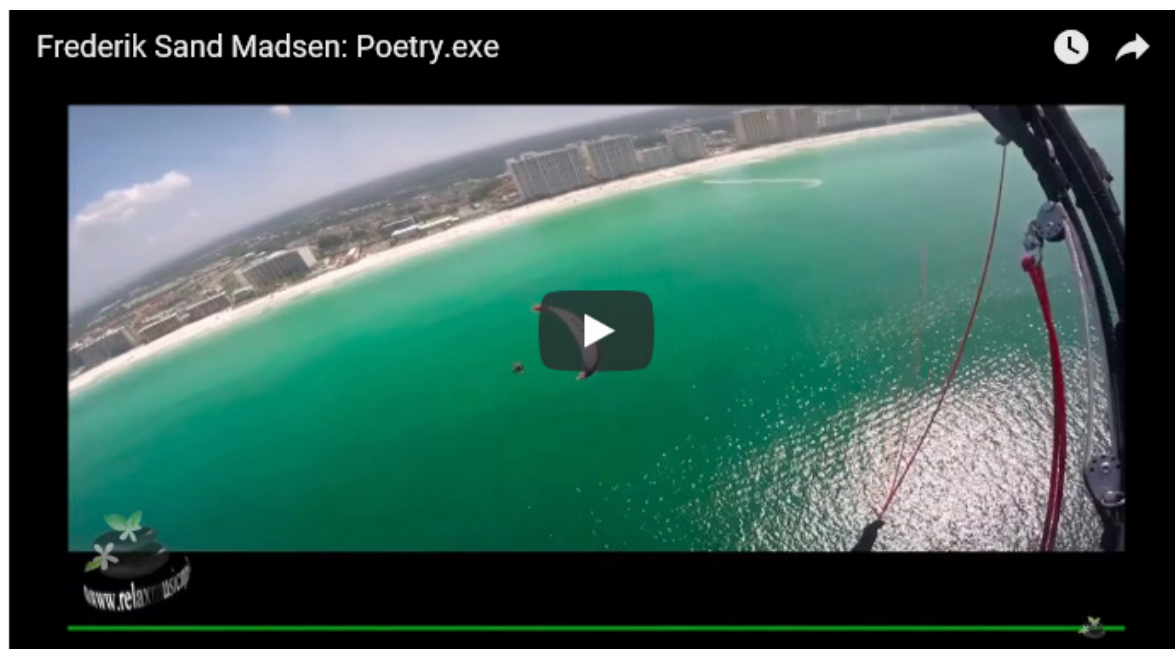
Thomas Rude Andersen

det er så svært at blive ved
med at trække
universet i den rigtige retning
mine hænder er røde
mit kød holder sammen
på lidt sprog og et tab
der flimrer
hver dag glemmer jeg
endnu en dag
mens jeg trækker en ny
ud af mørket

jeg kan ikke tillade mig hvadsomhelst
men jeg kan tillade mig at vandre
væk
langt ind i solen
for at arbejde der
bære spande med lys
længere ind i lyset
bære spande med mørke
længere ind i mørket

Frederik Sand Madsen

Poetry.exe

Se videoen på www.slagtryk.dk/2018/05/frederik-sand-madsen-poetry-exe/

Anna Hechmann Knudsen

Barnet

Karen ligger i sengen som Denys forlod hende. Ubevægelig som et insektæg under tæppet. Fugtigt og slimet i varmen. Om natten klækkes ægget. En blød hvileløs krop. En hvid larve med et sort pansret ansigt, der kryber rundt mellem lagnerne. Hun ryger en cigaret ved natbordet, kryber ned i den anden ende af sengen, ligger stille et øjeblik, kryber tilbage og ryger endnu en cigaret.

Hun kan lugte barnet... ikke med det samme, men hun kan lugte det, før hun er klar over, at det er det hun kan lugte. En sødlig duft af kød og blod, blander sig med hendes egen krops lugt, og med værelsets lugt af lavendel, af søde æbler, af støv, af ler, af sved. Et andet menneske. En let tåge i rummet. Barnets ånde igennem hendes hud.

Hun drages af lyset mellem vinduesskoddernes samling. De røde støvkorns mylder som knuste rubiner. Hun stirrer på dem med sine sorte larveøjne, imens barnet vokser inde i hende. Et lille hårdt skelet. Langsomt og stædigt som et kaffetræ. Klangfuldt og ømt strækker det sine arme og ben ud inde i hendes livmor.

Hun skriver blyantsnotater om det skiftende lys i værelset. Det er det hun kan drive det til.

Hun skriver: *Blå nat. Sølv måne. Røde skyer. Hvid morgen. Gul, gul dag.*

Hun glider ned ad sengen og ned på gulvet. Trækker sig hen over det ru plankegulv på sin hvide larvemave, møver sig hen til vaskefadet på bordet. Koldt vand mod larvehuden. Glinsende vandstier løber ned over det sorte larveansigt. Det hvide bryst. Den hvide bulede mave. Små vandløb ned ad hendes ben. Larveansigtet knækker mellem hendes hænder, falder ned og vugger på vandoverfladen som en sort åkande.

Hundene løber hende i møde, da hun træder ud på verandaen. Hun tænder en cigaret. Hun føler sig overmenneskelig, eller bare som menneske igen. Det er den måde hun træder på jorden, helt let, men stadig med en tyngde, der vidner om, at hun er

til i verden. Hun trækker vejret dybt ned i lungerne. En af hundene slikker hende på hånden. Den følger med hende rundt om staldbygningen og ned ad skråningen mellem de nye kaffetræer. Hun kan smage barnet i sin sved. Dråber af babynektar i mundvigen som hun fanger med tungespidsen. Salte og søde.

Gitte Allermann Kjær

Før daggry

I dukkernes hus, på skovvandring i mørket med champagne og panda under armen, omgivet af mit sølvs ruter, mit sinds sølv, der daler over sanghæfterne, åh og sanghæfter! I flyder foruroligende på det hav, der nu selv vil se sølvet fordampe fra jer i tågen solen snart brænder! Jævn døgn du er mig, jeg forvirres af mine to ansigter! Jeg langer ud efter mit vægelsind, der deler sig igen og igen i vandkanten! Igen og igen under dynen med vinduet på klem, lytter jeg til forår, beruset og drømonsust af de dage, der brummer mest af solarie og nostalgi. Set i bakspejlet bevæger jeg mig med sport og jord i blikket. Jeg trækker spor, trækker kajaker med døde krager, over markerne i mørket, og vandringen gennem markernes mangel på liv slynger sig igen og igen som siv i vinden, svirp ind i knytnæven, der rammer lige før daggry.

Mudder

Soldat i silhuet, uden plet på straffeattesten, viser mig mosens vand. Han siger han har set en komet. Han siger det aldrig før er sket, at tilbedt mudder ender på flakon. Jord sat i stand, storsind i kombination med stjerner, vil flyde som bobler i hjerner verden i fremtiden vil fremmanes i! Se her, se så! Celle slet dig! Kære viden væk mig! Stik mig en bane ud af byen, vis mig, hvordan jeg lokker dette hierarki, ud på planken, pander til psykologi og den ståltråd, jeg har tålt for længe! Svimmelhed du er oplyst og omsat til vold! Jeg betaler for de tolv lussinger, og de minder du agter at vække. Jeg nægter i øvrigt at udklække mere til din fugtighed! Edderkop du hænger sort som et cirkustelt, vrangvendt og kollapsede over byen! Jeg flænses din bug, og jeg venter på regn!

Drøm

Bengalsk tiger torpederer i højt tempo et dagskursus i drømmetydning, vælter tekan-
der og kopper ud over velourpuder, rosenblade gran og dug. Dér drætter duftlysene
om! Dér løber stearinen ned på gulvet! Dér bliver duftlyset ved at blafre, bliver ved
at dufte, bliver ved at blande sig med dunst af eksotisk chok! Bliver ved at blande sig
med magelighedens mobilisering af kamp, af flugt, af overlevelse midt i silkekåber og
delfiner skåret i træ. Skrig og bøn og fløjter flygter ind under bordet i skjul skærmet
af gardin og drømmefanger. En kvinde nægter at dø, nægter at leve, nægter at tyde
drømmen uden krystal. Krystal lev for mig, syng og strål for mig på sidste vers! Du
store drøm! Du bader krystal med både tiger, kvinde og gulv i blod.

Jonatan Overvad Ploug

Zakæus

Huske at man er født i træet
nødt til at lade som om man
kommer ned. Til lyden af
klapsalver langsomt og på
benene engang ansigt til ansigt.

Antaget

Det er altså nu klart at det er dag nu og
at dagen i dag er den sikreste af alle og
hvilken dag det er det skal vi nu sige.

Det samme til den samme tid. Et egetræ
vokser nogen taler uden for vinduet jeg tænker
(ved mig selv) at det har vokset at det stadig
vokser også det er noget jeg antager. Og det
påhviler mig (det er min overbevisning)
at kunne tale om alt som et træ der vokser i
lungen og lungen om det der kommer som
det samme og på den samme tid som
min hånd bevæger sig henover dig også
det er noget jeg har antaget.

Læs ikke et træ

Læs ikke et træ. Dets
bark er ru (du har gennem-
sigtige negle) og
de æbler du plukker ligger
ujævnt under en våd tunge.
Løvkronen hænger kun
lidt endnu segnet
gennem årringene som
hvide er vi glemt. Knast i øjet.
Læs ikke et træ. Søm dig
fast til det og jeg skal
fortælle dig hvem du er.

Redaktionelt

Ved Lasse Skjold Bertelsen

Til den nyligt overståede Lille Bogdag d. 12. til 13. maj bestemte vi i redaktionen at benytte os af muligheden for at kunne præsentere noget andet end den sædvanlige række af oplæsere.

Netop i de rammer har vi været glade for at kunne præsentere en række af bidragydere til oplæsning, hvor digtere som Jonas Okholm Jensen og Eva Maria Lund Nielsen siden har debuteret på henholdsvis Forlaget Escho og Kronstork efter at være blevet spottet netop dér til Lille Bogdag. Men i år ville vi gerne fokusere lidt mere på de teknologiske muligheder, der findes i de digitale aspekter ved et nettidsskrift.

Samtidig havde første kvartals honorarmodtager Frederik Sand Madsen sendt os endnu et bidrag, der denne gang var en video, og på den baggrund bestemte vi os for at udvælge nogle eksempler på videopoesi i Slagtryk fra 2011 og til nu. Derefter satte vi os ned og indføjede tre videoer i et sammenklippet, kontinuerligt flow, så dette kunne fungere som én samlet fremvisning på arrangementets hovedscene.

Videopoesien har altid ulmet i Slagtryks spalter, men der har været langt mellem de forsøg og bidrag, som er dukket op i indbakken. Videopoesien blev fra starten taget seriøst, og redaktionen har tilskyndet nye formater af poesi, hvor det har været et håb, at denne slags opfordringer ville få digterne til at udfordre deres egen praksis og bringe nogle endnu videre med deres arbejde.

Videopoesien er i sig selv et åbent format, hvor udvekslingen mellem billede, tekst og eventuel anden lyd ikke lader sig nøje med at være en oplæsning optaget på et kamera. Da multikunstneren Tom Konyves tilbage i 1978 coinede begrebet, var denne specifikke kunstform i høj grad knyttet til billed- og installationskunsten, men det er en taknemmelig form med vidde rammer, hvilket bedst beskrives med den italienske digter Gianni Totis (1924-2007) neutrale men dog præcise definition i Totis eget ar-

bejde med “poetronica” (her i min oversættelse): »Videopoesien er en poetisk genre, fremført på en skærm defineret ved en tidsbaseret og afsluttet sideordning af billeder med tekst og lyd.«

Med denne åbne og måske teknisk orienterede definition er det på sin plads at karakterisere, hvad det er videopoesien kan og måske først og fremmest har kunnet i de konkrete eksempler fra Slagtryks udgivelser. Den sammenklippede video bestod af tre værker af Frederik Bjerre Andersen, Iben Konradi Brodersen og Anna Mørk Mægaard med titlerne “Appelsin” (2011), “Drømmen om et liv” (2015) og “Snavs” (2018), og det er alle tre videoer, der er deres henvendelse til seeren, lytteren og læseren bevidst.

Bjerre Andersens bidrag var det allerførste, vi modtog tilbage i ‘11, og det er i sin henvendelse lettere Jørgen Leth’sk i både recitation og emnevalg. Med en fikseret indstilling på et rum med to døre samt rekvisitter (appelsin og en stol) taler Bjerre Andersen skiftevis ud i rummet og til kameraet, og videopoesiens funktion understreges ved bevidst forcerede klip, hvis komiske effekt ikke kan være spildt på de fleste.

I de to sidstnævnte er der i både tekst og billede visse intimitetsskabende greb, der tager udgangspunkt i henvisninger til teknologien. I Brodersens “Drømmen om et liv” gestaltes, hvad der kunne være en skypesamtale med et kvindeansigt beskåret ved webkameraets grænse. Der finder bare ikke nogen samtale sted, men derimod en recitation som voiceover, alt imens kvinden drikker sin iskaffe og lægger makeup. Der er en tristesse ved dette tableau, der styrkes af voiceoverens døsigst sørgmodige stemmeføring, og modtagerens dvs. seer/lytter/læserens oplevelse af at være i “den anden ende af røret” er direkte men følelsesmæssigt uafgørlig. I Anna Mørk Mægaards “Snavs” er det en ung pige, der med en performativt naiv stemmeføring genfortæller en samtale mellem sig selv og sin far om det at være snavset. Dialogen som tekst ligner i sig selv en idyllisk stund mellem far og datter, men der er samtidig en ubestemmelig uhygge i både samtalens afatiske gentagelser og den konstant kontrapunktiske musik, der løber gennem hele videoen som en klassisk klaveretude.

Den intimitet eller blot direkte henvendelse, der findes i disse videoer styrkes yderligere ved, at videopoesien findes på nettet, og den derfor ikke som kunstfilmen og videokunsten sædvanligvis opleves i fysiske og kuraterede rammer. Godt nok er Slagtryks publiceringer "kurateret" i redaktionel forstand, men den enkelte seer/lytter/læser møder er ikke markant anderledes end at finde en video på YouTube eller Vimeo selv for at høre digterens egen (eller en andens?) stemme og opleve værket i sit eget rum med blikket rettet mod laptoppen. Det er måske endda en nedbrydning af digtoplæsningens typiske form, hvor en vis andægtighed ofte har det med at snige sig ind. For netop i videopoesien taler værkets ophavsmand direkte til læseren med en anden stemme end læserens og et andet sted end i læserens eget hoved.

Indholdsfortegnelse

Forside af Cecilie Bødker

Stine Højris	Hverdag	s. 2
Thomas Rude Andersen	To digte	s. 4
Frederik Sand Madsen	Poetry.exe	s. 6
Anna Hechmann Knudsen	Barnet	s. 7
Gitte Allermann Kjær	Før daggry	s. 9
	Mudder	s. 10
	Drøm	s. 11
Jonatan Overvad Ploug	Zakæus	s. 12
	Antaget	s. 13
	Læs ikke et træ	s. 14
Redaktionelt	ved Lasse Skjold Bertelsen	s. 15